

Kain és Ábel próbatétele

{PP 71}

Ádám fiai, Kain és Ábel jellemükre nézve nagyon különbözőek voltak. Ábel hű volt Istenhez, igazságot és irgalmat látott abban, ahogyan a Teremtő a bukott emberiséggel bánt, és hálásan fogadta a megváltás reménységét. Kain azonban lázadó érzéseknek adott helyet, zúgolódott Isten ellen az átok miatt, amely Ádám bűne következtében a Földet és az emberiséget sújtotta. Megengedte, hogy gondolatai ugyanolyan irányt vegyenek, mint amely Sátán bukásához vezetett: az önfelmagasztalás vágyának kielégítése és az isteni igazságosság és tekintély kétségbe vonása irányába terelődjenek. {PP 71.1}

A fivérek próbára tették, amint előttük Ádám is, hogy bizonyítsák, hisznek-e és engedelmeskednek-e Isten szavának? Tisztában voltak az ember megváltása érdekében hozott rendelkezésekkel, értették az áldozatok rendszerét, amelyet Isten rendelt el. Tudták, hogy áldozataikkal az Üdvözítőbe vetett hitüket bizonyítják – akit az áldozatok jelképeztek –, ugyanakkor elismerik az Őtől való teljes függőségüket a bűnbocsánat tekintetében. Azt is tudták, hogy ily módon összhangba kerülve a megváltásukra irányuló isteni tervvel, az Isten akarata iránti engedelmességüket bizonyítják. Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat, és a Krisztus vérébe mint a megígért engesztelésbe vetett hitük bizonyítására nyájaik első fajzását kellett áldozatul bemutatniuk, ezenkívül a föld termésének zsengejét is hálaáldozatul vitték az Úrnak. {PP 71.2}

Mindkét fivér felépítette oltárát, és áldozatot mutatott be. Ábel, az Úr utasításainak megfelelően, a nyájából hozott áldozatot. „És tekintett az Úr Ábelre és az ő ajándékára.” (I. Móz. 4:4) Az égből tűz szállt alá és megemésztette az áldozatot. Kain azonban, figyelmen kívül hagyva az Úr világos és kifejezett parancsát, csak a föld terméséből hozott áldozatot. A menny pedig nem adta jelét, hogy elfogadta volna azt. Ábel kérte bátyját, hogy Istenhez az általa elrendelt módon közeledjen, de kérései Kaint csak annál eltökéltebbé tették saját akaratának követésében. Úgy érezte, hogy mint idősebb, öccse felett áll, akitől nem fogadhat el intelmet – tehát megvetette a tanácsot. {PP 71.3}

Kain zúgolódva járult Isten elé, s nem hitt a megígért áldozatban és a véres áldozatok szükségességében. Ajándéka nem fejezett ki bűnbánatot. Mint napjainkban igen sokan, ő is az emberi gyengeség jelének tekintette azt, ha pontosan követi az Isten által előírt utat, ha üdvösségét teljesen a megígért Üdvözítő engesztelési szolgálatára bízta. A maga útját választotta. Saját érdemeivel akart Isten elé járulni. Nem akart bárányt áldozni és annak vérét az áldozatához vegyíteni, hanem gyümölcszeiből hozott, saját munkájának eredményét. Úgy mutatta be áldozatát, mintha szívességet tenne Istennek, mely által Isten tetszését biztosíthatja magának. Kain engedelmeskedett annyiban, hogy oltárt épített, áldozatot mutatott be, azonban engedelmessége csak részleges volt. A lényeg, annak beismerése, hogy szüksége van a Megváltóra, kimaradt az áldozatából. {PP 72.1}

Nevelés tekintetében a fivérek egyformák voltak. Mindketten elismerték Isten imádatra és tiszteletre vonatkozó igényeit. Vallásgyakorlatuk a külsőségek tekintetében bizonyos mértékig azonos volt, de azon túl nagy volt a különbség kettőjük között. {PP 72.2}

„Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain.” (Zsid. 11:4) Ábel megértette a megváltás nagy alapelveit. Beismerte, hogy bűnös, s látta a bűnt és annak büntetését, a halált, amely lelke és az Istennel való közösség közé férközött. Elhozta a leölt áldozatot, a feláldozott életet, így ismerve el a megszegett törvény követelményeit. Tekintetét a kiontott vér az eljövendő áldozatra irányította, a Golgota keresztjén haldokló Krisztusra – és az ott végbemenő engesztelésben bízva bizonyosságot nyert, hogy igaz ember, akinek áldozatát Isten elfogadta. {PP 72.3}

Kainnak ugyanúgy lehetősége volt ezeket az igazságokat megismerni és elfogadni, mint Ábelnek. Nem valamilyen önkényes tervnek esett áldozatul. Nem Isten választotta ki az egyik fivért, hogy elfogadja, és a másikat, hogy elvesse. Ábel a hit és az engedelmesség útját választotta, Kain a hitetlenséget és a lázadást. {PP 72.4}

Kain és Ábel az emberiség két csoportját képviseli, amelyek az idők végezetéig mindenkor fellelhetők a

világon. Az egyik csoport megragadja a maga számára a bűnért rendelt áldozatot, a másik viszont a saját érdemeiben bíz, s áldozata nélküli az isteni közbenjárás erejét, így az nem képes az embert Istennel megbékéltetni. Csak Jézus érdemei nyerhetnek bocsánatot törvényszegéseinkre. Azok, akik nem érzik szükségét Krisztus vérének, s azt hiszik, hogy isteni kegyelem nélkül, érdemeik által is elnyerhetik Isten tetszését, ugyanazt a hibát követik el, mint Kain. Kárhozzát vár rájuk, ha nem fogadják el a megtisztító vért. Nincs más út, amely által a bűn rabságából megszabadulhatnának. {PP 72.5}

A Kainhoz hasonló „istentisztelő” vannak a legtöbben a világon, mert szinte mindegyik hamis vallás ugyanarra az alapelvekre épül: hogy az ember üdvössége saját igyekezetétől függ. Vannak, akik azt állítják, hogy az emberiség nem annyira megváltásra, hanem inkább fejlődésre szorul – önmagát nemesbítheti, fölemelheti és megújíthatja. Amint Kain olyan áldozat által akarta elnyerni Isten kegyelmét, amely nélkülözötte a vért, úgy akarják az emberiséget isteni színvonalra emelni, az engeszteléstől függetlenül. Kain története bemutatja, mi ennek a törvényszerű következménye, megmutatja, mivé válik az ember Krisztus nélkül. Az emberiségnek nincs ereje, hogy önmagától megújuljon. Nem felfelé ível, az isteni felé, hanem lefelé zuhan, a sátáni irányba. Krisztus a mi egyedüli reménységünk. „És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (Ap. csel. 4:12) {PP 73.1}

Az igaz hit, amely egyedül Krisztusra támaszkodik, az Isten minden követelménye iránti engedelmisségben nyilvánul meg. Ádám napjaitól kezdve egészen a mai időkig az Isten törvénye iránti engedelmisség körül folyt a nagy küzdelem. Minden korban éltek emberek, akik akarták Isten tetszését bírni, noha egyes törvényeit áthágták. A Szentírás azonban kijelenti: „a cselekedetekből lett teljessé a hit”, „azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt magában”; aki azt állítja, hogy ismeri Istent „és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság” (Jak. 2:22, 17; I. Jn. 2:4). {PP 73.2}

Amikor Kain látta, hogy Isten visszautasította az áldozatát, megharagudott az Úrra és Ábelre. Haragudott, amiért Isten nem fogadta el az általa elrendelt áldozat helyett azt, amit ő bemutatott, és haragudott fivérére, mert az Isten iránti engedelmisséget választotta ahelyett, hogy csatlakozott volna a lázadáshoz. Bár Kain az isteni parancsot figyelmen kívül hagyta, Isten mégsem hagyta őt magára, hanem leereszkedett, hogy az értelmetlenül viselkedő embert föleszméltesse. „És mondta az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? És miért csüggesztetted le fejedet?” Angyali követ közvetítette az isteni figyelmeztetést: „Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik...” (I. Móz. 4:6-7) A választás csak Kainon múlt. Ha bizalmát a megígért Megváltóba veti és engedelmeskedik Isten kívánalmainak, akkor örvendhet kegyelmének. Ha azonban makacsul megmarad hitetlenségében és törvényszegésében, akkor nem zúgolódhat azért, hogy az Úr elveti. {PP 73.3}

Azonban ahelyett, hogy bűnét beismerte volna, Kain tovább panaszkodott Isten igazságtalansága miatt, Ábel iránt pedig féltékenységet és gyűlöletet táplált magában. Szemrehányásokat tett öccsének és vitatkozni próbált vele Isten bánásmódjáról. Ábel szelíden, ugyanakkor félelem nélkül, határozottan védte Isten igazságosságát és jóságát. Rámutatott Kain tévedésére, és megpróbálta meggyőzni, hogy a hiba saját magában van. Emlékeztetett Isten irgalmára, amikor megkímélte szüleik életét az azonnali halálbüntetés helyett, és hangsúlyozta, hogy Isten szereti őket, különben nem adta volna ártatlan, szent Fiát, hogy elszenvedje a büntetést, amit bűneikkel vontak magukra. Mindez csak fokozta Kain haragját. Értelme és lelkiismerete ugyan azt mondta, hogy Ábelnek igaza van, azonban feldühödött azon, hogy Ábel, aki mindeddig megszívlelte bátyja tanácsait, most az övétől eltérő véleményen van, nem ért egyet lázadásával. Dühödött szenvedélyében agyonütötte testvérét. {PP 74.1}

Kain gyűlölte és megölte öccsét. Nem azért, mert Ábel valami rosszat tett, hanem „mivel az ő cselekedetei gonoszak voltak, a testvérei pedig igazak” (I. Jn. 3:12). Az istentelenség minden korban gyűlölték azokat, akik náluk jobbak voltak. Ábel engedelmes és állhatatos hitélete állandó szemrehányás volt Kain számára. „Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek.” (Jn. 3:20) Minél fényesebb a mennyei világosság, amelyet Isten hűséges szolgálóinak jelleme sugároz, annál nyilvánvalóbbá válnak az istentelenség bűnei, és annál határozottabban törekednek azok megsemmisítésére, akik békéjüket zavarják. {PP 74.2}

Ábel meggyilkolása volt az első példája annak az ellenségeskedésnek, amely – Isten kijelentése szerint – a

kígyó és az asszony magva, azaz Sátán és alattvalói, valamint Krisztus és követői között dúl majd. Az ember bűne következtében Sátán uralmat szerzett az emberiség felett; Krisztus azonban képessé teszi az embert arra, hogy Sátán igáját lerázza magáról. Valahányszor az Isten Bárányába vetett hit által egy emberi lélek megtagadja a bűn szolgaságát, Sátán haragja fellángol. Ábel szent élete cáfolta Sátán állítását, hogy az ember képtelen megtartani Isten törvényét. Amikor Kain a gonosz lelkétől indítva látta, hogy nem befolyásolhatja Ábelt, annyira feldühödött, hogy kioltotta az életét. És azóta is, bárhol akad valaki, aki kiáll Isten törvényének igazságossága mellett, ugyanilyen lelkület nyilvánul majd meg vele szemben. Ez az a lelkület, amely minden korban máglyákat rakott és kínpadokat állított Krisztus tanítványai számára. A Jézus követőire zúdított kegyetlenkedésekre Sátán és seregei bujtogatnak, mert nem tudják őket uralmuk alá kényszeríteni. A legyőzött ellenség bosszúja ez. Jézus minden vértanúja győztesként halt meg. A próféta mondja így: „És ők legyőzték azt (a régi kígyót, aki nevezetik ördögnek és a Sátánnak) a Bárány vééréért és az ő bizonyágtételüknek beszédéért; és az ő életüket nem kímélték mindhalálig.” (Jel. 12:11, 9) {PP 77.1}

A gyilkos Kaint hamar szembesítették büntetével. „És mondta az Úr Kainnak: Hol van Ábel, a Te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-e az én atyámfiának?” (I. Móz. 4:9) Kain olyan mélyre süllyedt a bűnben, hogy már nem volt tudatában Isten állandó jelenlétének, nagyságának és mindentudásának, így hazugsághoz folyamodott, hogy bűnét leplezze. {PP 77.2}

Ismét szólt az Úr Kainnak: „Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált énhozzám a földről.” Isten alkalmat adott Kainnak, hogy bűnét megvallja. Kainnak volt ideje a megfontolásra. Tudatában volt tette szörnyű voltának, sőt a hazugságnak is, amellyel azt leplezni akarta; azonban még mindig lázadozott, és az ítélet nem késett tovább. Az isteni hang, amely eddig kéréln és intőn hangzott, kimondta a borzalmas szavakat: „Most azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja atyádfiának vérét a te kezedből. Mikor a földet műveled, ne adja az többé neked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön.” (I. Móz. 4:11-12) {PP 77.3}

Annak ellenére, hogy Kain gonosztettével rászolgált a halálos ítéletre, az irgalmas Teremtő megkímélte életét és alkalmat adott neki a megbánásra. Azonban Kain még inkább megkeményítette a szívét, csak azért élt, hogy az isteni tekintély ellen lázadozzék, és ősatya legyen egy Istentől elrugaszkodott bűnös nemzetségnek. A hitehagyó Sátántól vezetve később mások kísértőjévé vált, példája és befolyása megrontó hatást árasztott, míg végül annyira romlottá vált az egész föld és annyira megtelt erőszakossággal, hogy kihívta özönvíz általi pusztulását. {PP 78.1}

Azzal, hogy az első gyilkos életét megkímélte, Isten az egész világegyetemnek tanítást adott a nagy küzdelemre vonatkozóan. Kain és utódainak sötét történelme azt szemlélteti, mi lett volna a következménye, ha Isten megengedi, hogy a bűnös örökké éljen és Isten elleni lázadását megvalósítsa. Isten hosszútűrése a bűnösöket csak annál vakmerőbbé és kihívóbbá tenné az istentelenségben. A Kain felett kimondott ítélet után tizenöt évszázaddal a világmindenség tanúja lehetett Kain befolyásának és példája eredményének: a Földet elárasztó romlottságnak és gonoszságnak. Beigazolódott, hogy az Isten törvényének áthágásáért az elbukott emberiség felett kimondott halálos ítélet egyszerre volt jogos és irgalmas. Minél tovább éltek a bűnben az emberek, annál elvetemültebbek lettek. Az isteni ítélet, amely a féktelen gonoszság pályafutását megrövidítette és megszabadította a világot azok befolyásától, akik megátalkodtak a lázadásban, inkább áldás volt, mint átok. {PP 78.2}

Sátán állandóan, ezernyi álarc mögé bújva, lankadatlan buzgalommal arra törekszik, hogy Isten jellemét és kormányzását hamis megvilágításban tüntesse fel. Szerteágazó, jól kigondolt tervek szerint és bámulatos hatalommal dolgozik, hogy a világ lakóit csalásai fogságában tartsa. A Gonosszal szembeni bánásmódjában a végtelen és bölcs Isten tervei messzehatóak és átfogóak voltak. Ő a kezdetből látja már a véget. Nem csupán az volt a célja, hogy letörje a lázadást, hanem az is, hogy bemutassa az egész világegyetemnek a lázadás természetét. Isten terve az idők folyamán kibontakozott, megmutatta mind igazságosságát, mind irgalmasságát, és tökéletesen igazolta bölcs és méltányos eljárását a Gonosszal szemben. {PP 78.3}

Más világok szent lakói mély érdeklődéssel figyelték a földön végbemenő eseményeket. A világnak az özönvíz előtti állapotában meglátták annak a kormányzásnak az eredményeit, amelyet Lucifer szándékozott megalapozni a mennyben Krisztus tekintélyének elvetésével és Isten törvényének mellőzésével. A vízözön

előtti világ megátalkodott bűnözőiben olyan alattvalókat láttak, akik felett Sátán uralkodott. „Az ember szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.” (I. Móz. 6:5) Az ember minden indulata, minden ösztöne és egész képzelete harcban állt a tisztaság, a béke és a szeretet isteni alapelveivel. A sátáni törekvés szörnyű következményeit példázta mindez, amely arra irányult, hogy Isten teremtményeit kivonja Isten szent törvényének korlátozásai alól. {PP 78.4}

A nagy küzdelem folyamán kibontakozó tényekből Isten bemutatta kormányzásának alapelveit, amelyeket Sátán és mindazok, akiket megtévesztett, meghamisítottak. Isten igazságos voltát végül az egész világ elismeri majd – de az elismerés már túl kései lesz ahhoz, hogy a lázadókat megmentse. Istent az egész világegyetem egyetértése övezi, amint nagy terve lépésről lépésre halad végső beteljesülése felé. Ez az egyetértés kíséri majd a lázadás végső megsemmisítésében is. Nyilvánvalóvá válik, hogy mindazok, akik elhagyták az isteni rendelkezéseket, Sátán oldalára álltak a Krisztus elleni harcban. Amikor e világ fejedelme majd megítéltetik, és mindazok, akik hozzá csatlakoztak, osztozni fognak sorsában, az egész világegyetem mint az ítélet tanúja igazolja majd Isten eljárását: „Igazságosak és igazak a Te útjaid, ó, szentek királya!” (Jel. 15:3) {PP 79.1}